

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 364/2023-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Šimonom Cibulkom, advokátom, Hodžova 53, Trenčín, proti postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (od 1. júna 2023 Okresného súdu Trenčín) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 110/2017 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. NM-6 C 110/2017) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 110/2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Trenčín **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. NM-6 C 110/2017 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **900 eur**, ktoré **j e** jej Okresný súd Trenčín **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Trenčín **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **663,57 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové mesto nad Váhom (ďalej aj „okresný súd“), od 1. júna 2023 Okresného súdu Trenčín, v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 110/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“), ktoré je v súčasnosti vedené pod sp. zn. NM-6 C 110/2017. Navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznať jej finančné zadost'učinenie v sume 1 800 eur. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 364/2023-11 z 22. júna 2023 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu všeobecného súdu (sp. zn. NM-6 C 110/2017) vyplýva, že na okresnom súde bola 11. decembra 2017 podaná žaloba, ktorou sa pôvodná žalobkyňa [REDAKOVANÉ], zomrelá [REDAKOVANÉ], domáhala od sťažovateľky ako žalovanej vrátenia daru. V súčasnosti sa v konaní pokračuje s dedičmi pôvodnej žalobkyne, a to žalobcom [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]) a žalobkyňou [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ]).

4. Listom zo 6. februára 2018 okresný súd vyzval sťažovateľku na vyjadrenie sa k podanej žalobe, ku ktorej sa vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 26. februára 2018. Žalobkyňa bola vyzvaná na vyjadrenie sa k vyjadreniu sťažovateľky listom zo 17. mája 2018. Dňa 10. novembra 2018 bolo vo veci nariadené prvé pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 23. januára 2019 a ktoré bolo po vykonaní výsluchov strán v konaní odročené na neurčito z dôvodu uváženia ďalšieho postupu vo veci. Sudkyňa okresného súdu následne dala podnet na obmedzenie spôsobilosti žalobkyne na právne úkony, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením č. k. 3 Ps 1/2019-4 z 10. mája 2019 tak, že okresný súd nezačal konanie o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony žalobkyne. Dňa 2. júna 2019 žalobkyňa podala urgenciu na nariadenie pojednávania vo veci a 25. júla 2019 bolo okresnému súdu oznámené jej úmrtie.

5. Uznesením okresného súdu č. k. 6 C 110/2017-47 z 11. októbra 2019 bolo napadnuté konanie zastavené (výrok I) podľa § 62 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žiadnej zo strán nebola priznaná náhrada trov konania (výrok II). Proti tomuto uzneseniu podali 10. decembra 2020 odvolanie [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Do 27. mája 2021 (keď okresný súd predložil súdny spis Krajskému súdu v Trenčíne na rozhodnutie o podanom odvolaní) okresný súd vykonával procesné úkony spojené s doručovaním jednotlivých vyjadrení strán v konaní.

6. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozhodol o odvolaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] uznesením č. k. 5 Co 34/2021-79 z 8. septembra 2021 (právoplatným 22. novembra 2021) tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 110/2017-47 z 11. októbra 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bolo rozhodnúť v zmysle § 63 CSP a dať odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky.

7. Uznesením č. k. 6 C 110/2017-94 z 15. marca 2022 (právoplatným 30. mája 2022) okresný súd rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní s dedičmi ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) na strane žalobkyne.

8. Vo veci bolo následne postupne nariadených päť pojednávanií, a to na 19. september 2022, 7. november 2022, 6. marec 2023, 26. júl 2023 a 23. august 2023. Prvé z nich nebolo otvorené

z dôvodu náhleho zdravotného ošetrovania zákonnej sudkyne a z dôvodu, že vec nebolo možné pre krátkosť času naštudovať. Druhé z nich sa neuskutočnilo z dôvodu vyhovenia žiadosti právnej zástupkyne žalobcov o odročenie nariadeného pojednávania (praceneschopnosť). Pojednávanie nariadené na 6. marec 2023 bolo odročené z dôvodu praceneschopnosti zákonnej sudkyne. Ani v poradí ďalšie, ktoré bolo nariadené na 26. júl 2023, sa neuskutočnilo z dôvodu, že súd nemal vykázané predvolanie žalobcov (ani ich právnej zástupkyne) na pojednávanie. Uskutočnilo sa až pojednávanie nariadené na 23. august 2023, pričom vo veci dosiaľ nebolo rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka argumentuje, že k porušeniu jej práv označených v bode 1 tohto nálezu došlo nečinnosťou a neefektívnym postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Uvádza, že po podaní žaloby v decembri 2017 došlo v roku 2019 k vydaniu rozhodnutia o zastavení napadnutého konania, ktoré bolo následne zrušené uznesením krajského súdu z 8. septembra 2021. Približne po polroku od tohto dátumu bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní s dedičmi na strane žalobkyne. Okresný súd síce následne nariadil tri pojednávania (do podania ústavnej sťažnosti, pozn.), avšak ani jedno z nich sa neuskutočnilo. Dve z nich boli zrušené z dôvodu praceneschopnosti zákonnej sudkyne (jedno z dôvodu praceneschopnosti právneho zástupcu žalobcov). Sťažovateľka namieta, že v dotknutom konaní, v ktorom vystupuje v procesnom postavení žalovanej, sa nekonalo viac ako rok a dva mesiace, pričom všeobecný súd neprijal také opatrenia, ktoré by smerovali k rozhodnutiu sporu vo veci samej. Sťažovateľka považuje celkovú dobu trvania napadnutého konania v rozsahu 5 a pol roka za neprimeranú. Zároveň uvádza, že predmetnú vec (o vrátenie daru) nepovažuje za právne či skutkovo zložitú, pričom ani podaná sťažnosť predsedovi súdu nezabezpečila konanie bez prietahov. Sumarizuje, že v jej veci nie sú vykonávané procesné úkony v primeraných časových úsekoch a nebola zabezpečená náhrada opakovane praceneschopnej zákonnej sudkyne.

10. Sťažovateľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 800 eur z dôvodu intenzity zásahu do jej práv, právnej neistoty týkajúcej sa jej vlastníckeho práva, a tým, že obmedzenie nakladania s dotknutou nehnuteľnosťou je roky zapísané na k nej prislúchajúcom liste vlastníctva. Uvádza, že podľa judikatúry ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je možné napraviť.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

11. Okresný súd Trenčín k ústavnej sťažnosti uviedol, že z dôvodu prechodu výkonu súdnictva z Okresného súdu Nové mesto nad Váhom na Okresný súd Trenčín je preskúmaná vec aktuálne vedená pod sp. zn. NM-6 C 110/2017. K zmene zákonného sudcu nedošlo. Po poskytnutí podrobného chronologického prehľadu Okresný súd Trenčín sumarizoval, že v napadnutom konaní sa koná. Vo veci boli nariadené štyri pojednávania, z ktorých sa jedno uskutočnilo s dokazovaním,

jedno bolo odročené z dôvodu pracovnej neschopnosti právneho zástupcu žalobcu a dve z dôvodu pracovnej neschopnosti zákonnej sudkyne. Akcentuje aj protiepidemiologické opatrenia prijímané v súvislosti s COVID-19, ktoré prispeli k predĺženiu napadnutého konania. Sťažovateľkou navrhované finančné zadost'učinenie považuje za neprimerané dĺžke namietaných priet'ahov a dôvodom ich vzniku.

III.2. Replika sťažovateľky:

12. Sťažovateľka v replike akcentuje časový odstup trinástich mesiacov, ktorý prešiel od podania žaloby po nariadenie prvého pojednávania. Uvádza, že dosiaľ sa vo veci uskutočnilo len jedno pojednávanie, na ktorom sa vec riadne prejednávala. K predĺženiu napadnutého konania podľa nej prispel neprimerane dlhý čas potrebný pre vykonanie jednoduchých úkonov (napr. doručovanie vyjadrení). Sťažovateľka nesúhlasí s tvrdením okresného súdu o ovplyvnení dĺžky napadnutého konania opatreniami prijímanými z dôvodu pandémie COVID-19. Okresný súd totiž v tomto období (v roku 2020 a 2021) nemusel nariad'ovať žiadne pojednávanie. Napadnuté konanie bolo v tom období v štádiu po vydaní prvostupňového rozhodnutia o zastavení napadnutého konania a po podaní odvolania proti nemu bola vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o ňom. Priet'ahy v tomto štádiu tak vznikali „len“ v súvislosti s oneskoreným doručovaním podaní jednotlivým stranám konania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Podstata argumentácie sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote je založená na tvrdení, že k porušeniu týchto jej práv došlo najmä nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu v napadnutom konaní.

14. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

15. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 zákona CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 187/07).

18. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, z obsahu ústavnej sťažnosti a vyžiadaného súdneho spisu (sp. zn. NM-6C 110/2017) vyplýva, že žalobcovia sa v napadnutom konaní domáhajú vrátenia daru – nehnuteľností špecifikovaných v žalobe z dôvodu, že sťažovateľka sa k pôvodnej žalobkyni správala v rozpore s dobrými mravmi. Ústavný súd je toho názoru, že predmet sporu patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, pričom v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil jeho zásadnú právnu či skutkovú náročnosť, ktorá by viedla k predĺženiu napadnutého konania.

19. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Ústavný súd rezumuje, že nezistil také správanie sťažovateľky ako strany sporu, ktoré by prispelo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní. Práve naopak, sťažovateľka vyvinula procesnú aktivitu, v zmysle ktorej sa niekoľkokrát domáhala ďalšieho procesného postupu vo veci a podala predsedovi okresného súdu aj sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní.

20. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní ako tretie hodnotiace kritérium, v súvislosti s ktorým poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 103/09). Podľa názoru ústavného súdu je priebeh napadnutého konania poznačený nesústredenou činnosťou okresného súdu, ktorá nesmerovala efektívne k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Ústavný súd ju identifikoval v postupe okresného súdu, ktorý uznesením z 11. októbra 2019 zastavil napadnuté konanie podľa § 62 CSP, ktoré bolo následne na podklade podaného odvolania zrušené uznesením krajského súdu z 8. septembra 2021 (právoplatným 22. novembra 2021) s tým, že vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd konštatoval pochybenie súdu prvej inštancie, v nadväznosti na čo je možné konštatovať, že nesústredenou činnosťou okresného súdu došlo k predĺženiu napadnutého konania o približne dva roky.

21. K celkovej dĺžke napadnutého konania čiastočne prispela aj nesústredená činnosť okresného súdu pri odročení pojednávania nariadeného na 26. júl 2023 z dôvodu, že žalobcovia naň neboli predvolaní, či práceneschopnosť zákonnej sudkyne (odročení pojednávania nariadených na 19. september 2022 a 6. marec 2023). V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že nemožno prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov (strany) konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Ústavný súd už uviedol

aj tú skutočnosť, že personálne komplikácie justičného systému nezstavujú štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námieta personálnych komplikácií (praceneschopnosť zákonného sudcu) nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci. Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že táto okolnosť je z individuálneho hľadiska, teda z hľadiska osoby zákonného sudcu pochopiteľne ospravedlniteľná, avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti okresného súdu za plynulosť konania vo veciach strán konania ju zohľadniť nemožno (m. m. II. ÚS 156/2020). Ústavný súd dopĺňa, že napadnuté konanie predĺžilo aj niekoľkomesačné obdobie nečinnosti v čase od mája 2018 do nariadenia prvého pojednávania vo veci.

22. Okresný súd Trenčín v replike (okrem iného, pozn.) poukázal na obmedzenia, ktoré si vyžiadala pandémia ochorenia COVID-19 v období od 2020 až 2022, a v konkrétnostiach poukázal na to, že v čase mimoriadnej situácie či núdzového stavu súdy vykonávali pojednávania či verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu a pracovali v obmedzenom režime.

22.1. Bez potreby analyzovania konkrétnych období, ktorých sa vyhlásenie núdzového stavu či predmetné opatrenia týkali, je základným ten fakt, že Okresný súd Trenčín odôvodňoval predĺženie napadnutého konania z dôvodu uvedených skutočností (núdzový stav/opatrenia) v časovom rozmedzí rokov 2020 až 2022. Zo súdneho spisu (sp. zn. NM-6C 110/2017) vyplýva, že v tomto období bolo napadnuté konanie v štádiu po vydaní prvostupňového rozhodnutia o zastavení napadnutého konania (október 2019) a podaní odvolania proti nemu (december 2020), o ktorom rozhodol krajský súd (ktorému bol spis predložený na rozhodnutie v máji 2021) uznesením z 8. septembra 2021 (právoplatným 22. novembra 2021) tak, že prvostupňové rozhodnutie okresného súdu zrušil. V nadväznosti na zrušenie uznesenia okresný súd uznesením z 15. marca 2022 (právoplatným 30. mája 2022) rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní na strane žalobkyne s jej dedičmi. Následne vo veci nariadil pojednávanie na 19. september 2022 a 7. november 2022 (pozri predchádzajúci bod tohto nálezu, pozn.). Je teda zrejmé, že vo väčšej časti obdobia, ktoré malo byť prekážkou konania pojednávania vo veci sťažovateľky, tak ako to uvádza Okresný súd Trenčín, nebolo pojednávanie ani potrebné nariadiť, keďže sa konalo o odvolaní proti rozhodnutiu o zastavení napadnutého konania. Ústavný súd uvádza, že v rámci tohto obdobia mohla mať skutočnosť pandémie vplyv nanajvýš na doručovanie jednotlivých podaní stranám v konaní, čo ústavný súd zohľadnil pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia.

23. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu (predmet konania, správanie sťažovateľky a postup okresného súdu – bod 20 a 21 tohto nálezu, pozn.), berúc do úvahy tiež dĺžku napadnutého konania (vyše 5 rokov a 8 mesiacov), možno uzavrieť, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli spôsobené zbytočné prietahy, čím došlo k zásahu do základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky (bod 23 tohto nálezu, pozn.), prikázal podľa čl. 127 ods. 2 ústavy Okresnému súdu Trenčín, na ktorý od 1. júna 2023 prešiel výkon súdnictva v predmetnej veci v zmysle zákona č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov v znení neskorších predpisov, aby v napadnutom konaní konal

bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu), pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky právoplatne skončená.

25. S'ťažovateľka v ústavnej s'ťažnosti žiadala priznať jej primerané finančné zadost'účinenie v sume 1 800 eur z dôvodov podľa bodu 10 tohto nálezu. Ústavný súd pri rozhodovaní o návrhu s'ťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadost'účinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu. Berúc do úvahy obdobie právnej neistoty s'ťažovateľky a všetky okolnosti daného prípadu, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'účinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 900 eur za primerané finančné zadost'účinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadost'účinenia, ústavný súd ústavnej s'ťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

26. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 663,57 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

27. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. S'ťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej s'ťažnosti a vyjadrenie k vyjadreniu okresného súdu), čo predstavuje celkom sumu 663,57 eur.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je Okresný súd Trenčín povinný uhradiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu